



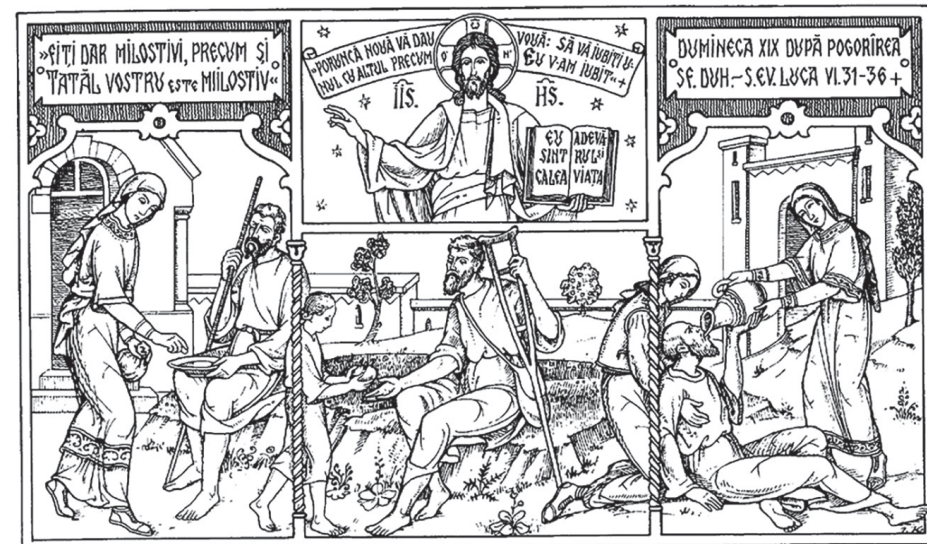
Editorial

Despre iubirea vrăjmașilor

Mesajul pericopei evanghelice din Duminica a XIX-a după Pogorârea Sfântului Duh, es-te relatat de Sfântul Evanghelist Luca, în capitolul al VI-lea, la versetele 31-36, încheindu-se cu îndemnul: Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv! Textul este cum nu se poate mai clar, firesc, logic, dar totodată neobișnuit pentru modul nostru de viață cotidiană.

etenii lui aveau o zi onomastică și un sfânt protector, iar micuțul Virgil nu avea. Dar nu s-a dat bătut și a găsit o cale de ieșire: mă fac sfânt, iar cei vor purta numele de Virgil sau Virginia, mă vor avea protector și vor avea și ei o zi a numelui de sărbătorit. Iarăși, l-a întrebat pe tatăl său: tată, ce trebuie să faci ca să devii sfânt? Părintele său i-a răspuns: un singur lucru, să îți iubești dușmanii! Mai mult, tatăl i-a spus: să devenim sfinți este o poruncă a lui Dumnezeu (Levitic XI, 44, 46: Fiți sfinți, că Eu, Domnul, sunt sfânt, n.m.), iar în Predica de pe munte, Mântuitorul spune: Fiți,

dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este! (Matei V, 48). Atunci copilul a întrebat: dacă este poruncă pentru toți oamenii ca să devină sfinți, de ce le e greu să ajungă la sfințenie? Răspunsul tatălui a venit rapid: pentru că nu își iartă și nu își iubesc vrăjmașii! Tată, dacă îmi iubesc vrăjmașii, devin sfânt? Da, a răspuns părintele. Și voi fi trecut în calendar lângă toți sfinții pe care îi cinștim? Da, i-a răspuns din nou tatăl. Atunci, copilul a plecat fericit și bucu-



Părintele și scriitorul Virgil Gheorghiu, în romanul autobiografic Cum am vrut să mă fac sfânt – alte amintiri dintr-o copilărie teologică, relatează că s-a născut pe 9 septembrie. Mama sa nu a vrut să-i pună numele Sfântului Ioachim, prăznuit în această zi alături de Sfânta Ana, ci a vrut ca fiul să poarte numele marelui poet latin, Virgiliu. Crescând, copilașul Virgil a început să pună întrebări tatălui său care era și preot. L-a întrebat dacă există Sfântul Virgil în calendarul ortodox. Tatăl i-a răspuns: nu. Copilul s-a întristat: toți pri-

etos pentru că a găsit modalitatea de a face ca și Sfântul Virgil să existe în calendar. La scurt timp după aceasta, Virgil s-a întristat: nu avea dușmani, avea numai prieteni, deci nu avea pe cine să iubească pentru a deveni sfânt și astfel, numele de Virgil să poată fi prăznuit și trecut în calendarul ortodox. Nici de data aceasta nu s-a lăsat învins, cu una, cu două. Din spusele celor apropiați, a aflat că dușmanii de secole ai românilor au fost turcii. Soluția: trebuie să găsesc un turc, pe care să-l iubesc, ca să devin sfânt!

În limba latină cuvântul dușman are două înțelesuri inimicus, care în limba română a devenit inamic și hosti, care în românește a devenit ostil. Citându-l pe marele Constantin Noi-ca, vrednicul de pomenire mitropolit al Ardealului, Părintele Antonie Plămădeală face această nuanțare a celor doi termeni, pentru că unul desemnează dușmanul colectiv, iar celălalt desemnează dușma-
(continuare în pagina 2)

Cuprins

Tinere, ție îți zic, scoală-te!	3
Poezie creștină	4
Pilda semănătorului	7
Stropi din peniță	8
Vindecarea demonizatăului din Gherghesa	9
Sf. Dimitrie, Izvorătorul de Mir	10
Chinul bogatului nemilostiv în iad	12

Despre iubirea vrăjmașilor

(urmare din pagina 1)

nul personal. Or, Hristos tocmai asta ne cere, să ne iertăm dușmanul personal! Pe cel care greșește față de comunitate, față de societate, față de țară, trebuie să îl deferim justiției și să răspundă la judecata de aici, de pe pământ. Pentru toate faptele noastre, însă, vom răspunde cu toții la Judecata de dincolo, Cea de Apoi.

Despre influența a două milenii de creștinism în societatea noastră făcea referire și Părintele profesor Constantin Necula, scriind astfel cu privire la iubirea vrăjmașilor: Noi ne-am educat să renunțăm la răzbunare când suntem loviți, suntem obișnuiți să ne ținem gura când suntem răniți și să tăcem când suntem furați, să vorbim la comanda șefilor cu interese de moment, să ne aliniem chiar atunci când linia în care suntem somați ne duce la moarte. Iudeii din vremea Mântuitorului – și azi mulți gândesc așa, pornind de la litera Legii – cereau „dinte pentru dinte și ochi pentru ochi”, răzbunau sângele ucișilor, ba chiar ucideau în conformitate cu literele absurde ce le jucau în inimi... Hristos știa deja cum vor gândi la momentul Golgota! El ne cere să credem în facerea de bine, ca poartă prin care ne strecurăm în Rai. De aceea Mântuitorul Hristos îndeamnă exact la vindecarea de răutate „conform legii” (în cartea Ce va da omul în schimb pentru sufletul său). Și apoi, citându-l pe Sfântul Siluan Athonitul, adaugă: dar și acum îți poți întoarce raiul prin pocăință, Domnul mult ne iubește, în ciuda păcatelor noastre, doară ne vom smeri și ne vom iubi vrăjmașii. Dar cel ce nu-și iubește vrăjmașii nu va putea avea pace, măcar de-l vor și pune în rai.

Odată, Părintele profesor Vasile Gordon scria într-o predică a sa despre iubirea vrăjmașilor astfel: Sfântul Apostol Pavel, neegalat în sfaturi creștinești deosebit de înalte, zice așa în Epistola către Romani XII, 20: „Dacă vrăjmașul tău este flămând, dă-i de mâncare; dacă îi este sete dă-i să bea, căci, făcând aceasta vei grămădi cărbuni de foc pe capul lui.” Auziți? Cum adică „vei grămădi cărbuni de foc”? Cât ar fi cineva de înrăit, de mafirot... etc., dacă tu îi dai de mâncare, îl găzduiești, îi astâmperi setea etc., îl pui pe gânduri, îi faci conștiința lui să-l mustre, să-l ardă, ca și cum ar avea niște cărbuni aprinși pe cap. Sfântul Grigorie Teologul

chiar așa tâlcuiește: „Cărbuni aprinși pe capul vrăjmașului înseamnă aprinderea gândurilor lui spre Dumnezeu și spre bine”. Așa au înțeles, iubiți credincioși, înaintașii noștri de vrednică pomenire, chiar înainte de a fi creștini. Și apoi Părintele aduce în discuție un exemplu de la strămoșii noștri geto-daci, cu trei secole înainte de Hristos. Vă este cunoscută, credem, istoria lui Dromichete, conducător geto-dac din jurul anului 300 î. Hr. Atacat de Lysimach, conducător al Traciei, Dromichete îl face prizonier, dar îl tratează în cel mai curat duh creștin, îngrădind cărbuni aprinși pe capul lui: îl așează la masă, pe el și-ai lui, servindu-le mâncare în vase de aur. Iar Dromichete și ceilalți ai casei au mâncat mai deoparte, în vase de lemn. Ce lecție extraordinară! Rezultatul? O pace rapidă, urmată și de o nuntă: Lysimach îi dă în căsătorie lui Dromichete pe fiica sa! Dromichete, deși nu era creștin, știa că a dușmăni este o faptă omenească, iar a ierta și a iubi este ceva dumnezeiesc. Așa se exprimă, în veacul de aur, Sfântul Ioan Hrisostomul: „Dacă tu iubești pe cel ce te dușmănește, ești deopotrivă cu Acel ce face să răsără soarele și peste cei răi și peste cei buni”.

Dacă aceștia au fost înaintașii noștri necreștini și ca popor ne-am născut, deopotrivă, român și creștin, nutresc speranța că vom dăinui ca neam și că în final vom fi ai lui Hristos!

Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu

(predică la Duminica a XIX-a după Rusalii,

Sf. Ev. Luca 6, 31-36, 3 octombrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană

Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com

Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.

ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor permise spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

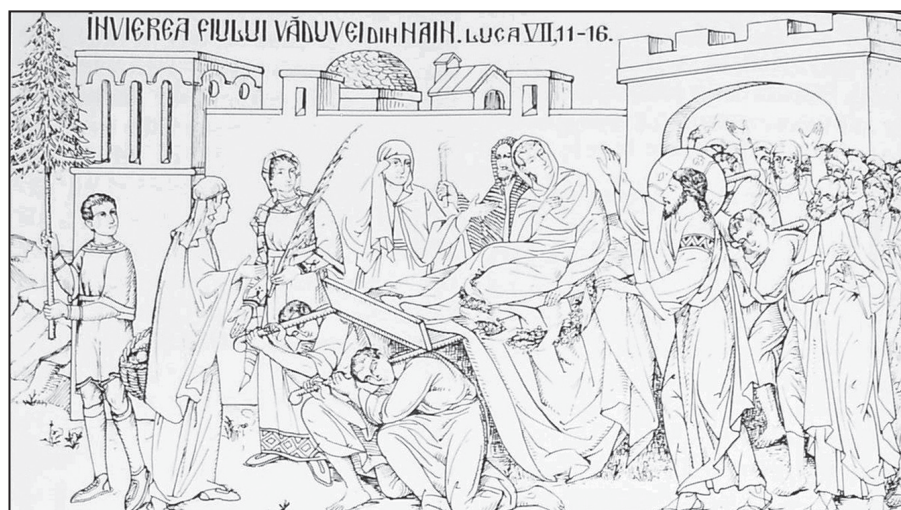
Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

Tinere, ție îți zic, scoală-te!

„Și, văzând-o Domnul, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: Nu plânge!” (Luca 7, 13)

Această pericopă din Sfânta Evanghelie (Luca 7, 11-16) ne prezintă întâlnirea dramatică a omului cu Dumnezeu, dramatică pentru că omul tânăr în loc să fie plin de viață, este cu-prins de moarte, dramatică pentru că acest tânăr mort reprezenta singura speranță a unei mame văduve, ori acest dramatism a fost în-

îl ridică pe cel ce se coboară în mormânt și nu a făcut aceasta numai printr-un singur cuvânt, ci a atins și sicriul, ca să învățăm că Trupul Sfânt al Mântuitorului Hristos este cel care mântuiește pe oameni. Acesta este Trupul vieții îmbrăcat cu puterea Sa, și așa cum fierul băgat în foc se unește cu el și devine foc, așa și Trupul lui Hristos, unit fiind cu dumnezeirea, are putere de viață și biruiește moartea și stricăciunea, pentru că este Trupul Cuvântului, dătător de viață.



Mântuitorul, contrar prescripțiilor iudaice care interziceau cuiva să se atingă de mort, și dacă a făcut aceasta îl opreau să intre în templu, apoi îi cereau să săvârșească anumite curățiri rituale, se atinge de sicriu, oprind astfel convoiul funerar și oprind-o pe femeie să mai plângă, îl strigă pe cel mort: Tinere, ție îți zic, scoală-te!

Câteodată se întâmplă ca oamenii să moară, adică trebuie să treacă prin ceva rău, printr-o

țeles de locuitorii cetății Nain, care au venit în număr mare să fie alături de această femeie îndurerată.

Întâlnirea aceasta memorabilă, dintre Dumnezeu și om, care nu a rămas fără urmări, ca de altfel majoritatea întâlnirilor cu Dumnezeu, mai puțin acelea în care omul nu acceptă lucrarea lui Dumnezeu în sine, cum au fost întâlnirile Domnului cu fariseii, a ajuns până la noi, ca să înțelegem că moartea nu a făcut parte din planul lui Dumnezeu, ea nu este creația lui Dumnezeu. El a creat viața, nu moartea, aceasta este urmarea neascultării omului de Dumnezeu, iar Fiul lui Dumnezeu S-a arătat să o surpe pe ea și pe cel ce avea stăpânire asupra ei și să ne elibereze din robia și frica ei: „În același fel și El S-a împărtășit de acestea, ca să surpe prin moartea Sa pe cel ce are stăpânirea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe aceia pe care frica morții îi ținea în robie toată viața” (Evr. 2, 14-15). Ceea ce îl face pe Dumnezeu să îi fie milă și să o mângâie pe această femeie prin învierea fiului său, sunt lacrimile, plânsul, durerea acesteia, care atrag mila Domnului, pentru că altfel nimeni nu-i ceruse să-l aducă pe cel mort la viață. În acest fel Hristos Domnul

suferință foarte mare, ca să-și aducă aminte de Dumnezeu, să conștientizeze că nu ei sunt Dumnezeu și că au nevoie de ajutorul Lui pentru a trăi, pentru a fi sănătoși, pentru a fi echilibru în viața lor. Aceasta pentru că s-au împietrit, au devenit insensibili la cele duhovnicești, sunt preocupați numai de cele trupești și materiale, iar Cuvântul nu mai pătrunde în inimi-le lor, ci trebuie să fie ceva care să-i cutremure, să-i trezească din amorțirea patimilor, să le arate că nu se află pe Cale și să privească altfel existența, într-un mod în care trebuie pusă în legătură cu Creatorul ei.

Poate că sunt mulți tineri, și nu numai tineri, dar în cazul lor situația este mult mai dramatică, morți atât sufletește cât și trupește, ceea ce nu le-ar provoca durere și nu le-ar păsa de moartea lor, și chiar nu le pasă și nu o regretă, și de ar mai fi trăit, ar fi continuat pe această cale a păcatului și a morții, iar dacă Dumnezeu i-ar aduce din nou la viață, ar continua același fel de viațuire, dar cei care suferă cu adevărat sunt cei care îi iubesc, așa cum este această mamă copleșită de moartea fiului ei, și care sunt conștienți de calea aleasă de fii sau fiicele lor, iar durerea și plânsul lor atrage mila lui Dumnezeu!

Acest lucru îl subliniază în mod special Condacul al 2-lea din Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos, care spune: „Văzând, Doamne, pe văduva care plângea foarte și, precum atunci, milostivindu-Te, ai înviat pe fiul ei pe care îl ducea să-l îngroape, așa înviază și sufletul meu cel omorât cu păcatele, iubitorule de oameni, și Te milostivește spre mine, care-ți cânt: Aliluia!”

Prin această minune toată lumea are posibilitatea să afle că Domnul nostru Iisus Hristos este Dumnezeu, Care deși Se arată sub asemănarea noastră, a dovedit puterea și slava Sa dumnezeiască prin toate câte a săvârșit, alungând bolile, izgonind duhurile necurate, dând orbi-lor vederea și în cele din urmă alungând moartea din firea omenească, care stăpânea peste ea începând de la Adam, cu moartea pe moarte călcând, dăruindu-ne Învieirea!

Desigur că noi creștinii avem o altfel de concepție despre moarte decât aveau iudeii în perioada Vechiului Testament, pentru că noi știm că viața nu se termină cu moartea și nu ea are ultimul cuvânt, învățătură pe care o găsim în epistola întâi a Sfântului Apostol Pavel către Te-

saloniceni, care zice: „Fraților, despre cei ce au adormit, nu voim să fiți în neștiință, ca să nu vă întristați, ca ceilalți, care nu au nădejde, pentru că de credem că Iisus a murit și a înviat, tot așa credem că Dumnezeu, pe cei adormiți întru Iisus, îi va aduce împreună cu El. Căci aceasta vă spunem, după cuvântul Domnului, că noi cei vii, care vom fi rămas până la venirea Domnului, nu vom lua înainte celor adormiți, pentru că Însuși Domnul, întru poruncă, la glasul arhanghelului și întru trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, și cei morți întru Hristos vor învia întâi, după aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți, împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și așa pururea vom fi cu Domnul. De aceea, mângâiați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte (I Tes. 4, 13-18), învățătură formulată pentru totdeauna în Simbolul Credinței, articolele XI și XII: „Aștept învierea morților; Și viața veacului ce va să vie. Amin!”.

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica a XX-a după Rusalii,
Învieirea fiului văduvei din Nain, 10 octombrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iași (14 octombrie)

Dumitra
Groza

Te-ai milostivit, tu, Maică,
Să vii aici din depărtare,
Pe ale noastre meleaguri
Și să ne fii ocrotitoare.

Doamne, cât de săraci am fi noi,
Fără-ale tale Sfinte Moaște,
Ne-ai scos din atâtea nevoi,
Reușind a te cunoaște.

Moldova e mult mai bogată,
Iar Iașul mult mai cunoscut,
Te știe România toată
Chiar și cei ce nu te-au văzut.

Aproape de Constantinopol (în Tracia)
Tu te-ai născut, în Epivat (1054),
Într-o familie creștin-ortodoxă,
Influentă, dintr-un neam bogat,

Chiar când în rândul Bisericii,
Marea Schismă s-a ivit (1054);
Când Biserica din Roma, de Biserica
Sobornicească ortodoxă, s-a despărțit.

Ai fost crescută în credință
De părinții tăi cei buni,
Cu obișnuințe creștinești
Și-n permanente rugăciuni.

Deprinsă spre fapte bune,
Te-ai milostivit mereu;
Miluiai cu înțelepciune,
Pe cei ce o duceau rău.

De la Biserică venind
Și copii săraci întâlneai,
Ca pe un lucru firesc
Hainele cu ei schimbai.

Ajungeai acasă în zdrențe,
Că hainele scumpe dădeai
Copiilor în nevoie; și
Și cu bucurie le ofereai.

De multe ori neînțeleasă
Și certată de părinți,
Ai continuat, voioasă,
Să-ajuti pe cei oropsiți.

Auzind la Biserică, „Oricine
Voiește să vină după Mine...”
A fost un imbold puternic,
Ce te-a marcat și pe tine.

Ți-ai dorit să îți petreci
Viața-ntreagă cu folos
Și-ai urmat cu vrednicie
Mirelui Iisus Hristos.

După plecarea la ceruri,
A distinsilor părinți
V-ați îndepărtat de lume,
Dorind să fiți fericiți.

Ai moștenit mare avere
De la bunii tăi părinți,
(Ca și fratele tău Eftimie)
Și te-ai gândit la cei necăjiți.

Crescuți în credință tare,
Fratele tău, mai târziu, a devenit
Episcop la Madita
Și Domnului Hristos l-a slujit,

Iar tu ai dăruit săracilor
Partea ta din moștenire;
Urmând pe Mântuitorul
Te-ai retras la mănăstire,

Lângă Constantinopol,
În deplină curăție;
Ai biruit toate ispitele,
Rămânând în feciorie.

Prin mult efort te-ai făcut
Mireasă a Domnului Hristos;
Prin rugăciuni, de la început
Și multe fapte bune, ca prinos.

S-a sânguit mult vrăjmașul,
Să te-ntoarcă de pe drum
Prin năluciri și arătări,
Dar toate le-ai făcut scrum.

Ferindu-ți sufletul și trupul
De păcat și necurăție
Prin iubirea de Hristos,
Ai câștigat veșnicia.

Iar pe dușmanul omenirii,
Prin vrednicie-ai umilit,
Precum David pe Goliat,
Că-n viață aspră-ai stăruit.

Până la 25 de ani,
În pustie tu ai stat,
Până când Îngerul ți-a vestit
Să te întorci la Epivat.

„Să lași pustiul și să te-ntorci
(Ai auzit glasul Îngerului),
Că acolo se cuvine,
Să dai trupul pământului”.

Te-ai supus cu-nțelepciune,
Vrerii Domnului cel Sfânt
Și-ai vizitat, spre rugăciune,
Multe biserici la rând.

Te-ai închinat Sfintei Fecioare
Și Bunului Dumnezeu,
Dând laudă, prin cântare,
Că te-au întărit mereu.

Ai ajuns și la Ierusalim,
Cu ajutorul lui Dumnezeu:
Ajunări, plângeri, tânguiri,
Cuget împăcat și rugă mereu,

Pe unde „blândețe picioare,
Ale Mântuitorului Hristos,
Au călcat”, binecuvântând
Pământul, spre-al nostru folos.

Plecând din Ierusalim,
Râuri de lacrimi ai vărsat,
Că-ai pășit pe urmele Domnului
Și cu evlavie te-ai închinat.

Ca o pasăre ai zburat
Prin pustiul Iordanului;
Că-n smerită cugetare,
Ai călcat pe urma Domnului.

Cât ai fost de fericită
Când visul ți s-a mplinit;
Călătoria-n lumea asta,
Se-apropia de sfârșit.

Te-ai întors la Epivat,
Pe Țărnuț Mării Marmara

Și nimeni nu a aflat,
Că n-ai vrut a te confesa.

Ai trăit în anonim,
Fără-a spune cine ești,
Cugetând ziua și noaptea
Spre lucrările cerești.

Ai trăit încă doi ani
În privegheri și rugăciune,
Pentru tine și ai tăi
Și pentru întreaga lume.

Sufletul l-ai încredințat
Mirelui Iisus Hristos, (1081)
Căci scurta viață-ai cheltuit,
Spre trăirea cu folos.

Trupul ți-a fost îngropat
Lângă biserică-n pământ;
Și-a fost atât de prețios,
Încât nici azi n-a putrezit.



Din tradiție se spune,
Că-un marinăr păcătos,
A fost îngropat creștinește
De către un credincios.

Creștinii săpând o groapă,
Spre-a așeza pe marinăr,
Au văzut Sfintele Moaște,
Dar nici nu s-au gândit măcar,

Să le scoată la lumină
Pentru a putea fi cinstite,
Și-au așezat alături de tine,
Rămășițele-împuțite.

Noaptea, cel ce-a săpat groapa,
Te-a văzut supărată,
Că l-ai pus pe necredincios
Lângă fața ta curată,

Poruncindu-i, lui Gheorghe,
Cel ce l-a înmormântat,
Să-l scoată de lângă tine,
Iar creștinii te-au ascultat.

Domnul a descoperit,
Prin vedenii, a-tale moaște
Și prin faceri de minuni,
Lumea-a-nceput a te cunoaște.

Că bolnavii, îndrăciții,
Dobândeau tămăduire,
Atingându-se de moaște
Cu credință și iubire.

Ciungi, ologi, orbi, canceroși,
Își găseau prin tine vindecare;
Chiar și cei ce erau bolnavi
În fazele terminale.

Își așteptau sfârșitul resemnați,
Dar prin multă rugăciune,
Cu credință, a celor apropiați,
Au mai rămas în astă lume,

Pentru a se curăți de păcate,
Și-a mulțumi lui Dumnezeu,
Că ai mijlocit pentru toate,
Prin rugăciunile tale mereu.

Vindecările miraculoase,
Chiar și pe medici îi uimeau;
Când nu le dădeau nicio șansă,
Bolnavii se vindeau.

Mutate din loc în loc
Cu respect, sfintele moaște,
De la Târnovo, la Belgrad,
Apoi, la Constantinopol, în cetate.

Și-a vrut Bunul Dumnezeu
Să ne facă mare bucurie,
Ca să te avem mereu,
La lași, în minunata ctitorie.

Măria sa, Vasile Lupu voievod
Le-a adus cu osteneală,
Pentru-al său iubit norod
Și cu multă cheltuială:

300 de pungi cu galbeni,
Către Poarta otomană,
A cheltuit să le strămute
În ctitoria moldoveană.

La 14 octombrie (1641)
Sfintele moaște-au așezat
În „Mănăstirea Trei Ierarhi”,
Creștinilor spre închinat.

Fiindcă întreaga ta viață
Te-ai depărtat de păcate,

Au rămas nestricăcioase
A-tale moaște preacurate.

Câte suflete bolnave
Ai scăpat de suferință...,
Mâna ta ocrotitoare,
Le-a adus lor izbăvînță.

Ai străbătut sate și orașe
Cu-ale tale Sfinte Moaște:
Toată suflarea românească
A reușit a te cunoaște,

Că în urma ta, degrabă,
Ploi mănoase apăreau,
Recolte îmbelșugate
Celor care te rugau.

Tu stârpeai insectele
Și jivinele din cale,
(Ce distrugeau culturile)
Spre-a plugarilor încântare.

Ei îți mulțumeau fierbinte
Cu smerite rugăciuni,
Tu-i ajutai să se-ndrepte
Și să fie mult mai buni.

*

Tata se simțea foarte rău
Într-o anume perioadă, (la 60 ani)
Dar i-ai apărut în vis
Ajutându-l ca să vadă,

Că Sfânta Fecioară Maria
Face adevărate minuni,
Fiind ocrotitoarea Bisericii noastre, (Curpen)
A oamenilor și răi și buni.

Ți-a poruncit, în vis, să-i dai
Tatei câteva doctorii,
Spunându-i în dulce grai
Că tata încă nu va muri.

S-a trezit entuziasmat,
Văzând pe Maica Împărăteasă,
Iar pe tine o slujitoare,
Smerită, tânără, frumoasă.

Ai mei fiind credincioși,
Au primit ca pe-o minune,
Bindecuvântarea Maicii Domnului,
Pe care-o pomenea mereu în rugăciune.

Mare evlavie aveau,
Către Maica Preacurată,
Iar pe tine te cinsteau,
La praznic, de fiecare dată,

Când pe 14 octombrie,
Cu toată dragostea te prăznuiau,
La „Vinerea Mare”, la Biserică,
Iar acasă pe toți, la masă, îi chemau.

Mama a purtat al tău nume,
Iar la praznic se străduia
Să fie totul impecabil,
Că mult de tot ea te cinstea.

Tata a viețuit 86 de ani
Prin muncă și rugă mereu,
Iar mama a trăit 88 de ani,
Prin mila Bunului Dumnezeu.

În satul nostru de sub munte,
Se prăznuiau cu bucurie
Ocrotitorii fiecărei case
Și cu nespusă omenie.

Chiar și cei foarte săraci,
Avându-te ocrotitoare,
Din puținel lor împărțeau,
Ce-aveau mai bun de mâncare.

Și la Biserică duceau
În ziua prăznuirii tale
Un prinos de mulțumire,
Ca o binecuvântare.

*

Bucură-te, Parascheva,
Că ți-ai îndeplinit menirea,
Fiind exemplu de credință
Pentru-ntreaga omenire.

Ești floare neveștejită
A Bisericii lui Hristos,
Fecioară neprihănită
Și creștinilor de folos.

Mii de pelerini te caută
An de an de ziua ta (14 oct.)
Cu răbdare, evlavie și credință;
Pe toți tu îi poți mângâia.

Loc de pelerinaj a devenit,
Racla cu Sfintele Moaște
Din Catedrala Mitropoliei din Iași;
Toți vin spre a te cunoaște

Și de a-ți cere ajutorul,
Că prin ale tale rugăciuni,
Domnul se milostivește,
Făcând adevărate minuni.

Abundența binefacierilor
Pe care le răspândești,
I-a-ncredințat pe români,
Că tu pe toți îi ocrotești.

Aproape 300 de biserici
Te au ca ocrotitoare,
Doar în România noastră,
Și te simt ca rugătoare:

Români, bulgari, greci și sârbi,
Aduni în strânsă comuniune;

Toți te iubesc, te prăznuiesc
Și te cinstesc prin rugăciune.

Tu îi ascuți pe toți de-a rândul
Cei ce îți cer cu credință
Chiar de-ar fi măcar cu gândul,
Dar cu multă stăruință.

Pe cei ce ajung la tine
Sfintele Moaște a săruta,
Cu credință și smerenie
Tu îi vei binecuvânta.

*

M-am convins și eu de aceasta
În vara anului 1989, când am trecut,
Pe sub Sfintele tale Moaște
La Iași, că rezultatul s-a și văzut.

Dacă înainte de-a veni la Iași,
Inima din piept îmi sărea,
La cel mai mic efort fizic,
Atât de tare îmi bătea

Și după ceva timp de odihnă,
Abia-abia se liniștea,
Dar în drum spre Tg-Jiu,
A început a se schimba.

Am putut munci normal
Fără să mai ostenesc;
Sunt 30 de ani de-atunci,
În care pot să-ți mulțumesc.

N-am crezut că voi ajunge,
Visul să îmi împlinesc,
Să pot aduna-ntr-o carte
Și chiar să și tipăresc,

Smeritele mele gânduri
Pe care nu le-aș fi putut scrie,
Fără rugăciunile Sfinților Părinți,
Care mi-au ajutat mult și mie.

Chiar în Iașul tău iubit
Unde tu veghezi mereu,
Acolo a rânduit să tipăresc
Cartea, Preamilostivul Dumnezeu.

Credeam că voi pleca la Domnul,
La doar 30 de ani, datorită „sănătății”
Și nu speram că voi ajunge
Până la vârsta bătrâneții. (70 ani)

Îmi și vedeam copiii singuri,
Crescând fără mama lor,
Care să le fie alături
Când au nevoie de-ajutor,

Dar Domnul s-a milostivit,
Prin ale voastre rugăciuni
Și m-a făcut să înțeleg
Că trebuie să fim mai buni,

Că am venit pe-acest pământ,
Spre-a ne pregăti din vreme,
Merinde trainice de drum
Și de-a ne întoarce în Rai cu ele.

Multe lucruri minunate,
Ne-ai învățat prin jertfa ta:
Rugăciune neîncetată,
Și-n toate-a ne înfrâna.

Ai trăit în sărăcie,
Chiar de te-ai născut bogată,

Ai renunțat de bunăvoie,
La viața cea îndestulată.

Te rugai cu stăruință,
Zi și noapte nemâncată,
Aveai atâta credință
Și pentru toate-ai primit plată,

Că Dumnezeu te-a preaslăvit
Și faci atâtea minuni,
Prin care mulți s-au vindecat
Și mulți au devenit mai buni.

Chiar și în localitatea Epivat,
Unde pe locul casei tale s-a ridicat
O minunată și sfântă Biserică,
Minunile n-au încetat.

Îți mulțumim, Maică Cuvioasă
Parascheva, și te vom ruga mereu,
Să mijlocești întotdeauna
Pentru noi, la Bunul Dumnezeu!

(14 octombrie 2021)
Sursă foto: doxologia.ro

Pilda semănătorului

Pilda semănătorului, prezentată în această duminică după Evanghelia lui Luca, este foarte asemănătoare cu cea din Evanghelia de la Matei. Adeseori, Mântuitorul a folosit în activitatea Sa învățătoarească vorbirea parabolică sau alegorică. Le spunea ucenicilor: „Voi sunteți sarea pământului” sau „Voi sunteți lumina lumii” (Mt.

În Țara Sfântă, sunt multe țărini pietroase, unde sub un strat subțire de pământ se găsește stâncă. Astfel, aici grâul răsare repede, dar tot la fel de repede piere, din lipsa de pământ adânc. „Spinii” pot însemna aici buruienile care răsar și cresc foarte repede, înăbușind recoltele. Randamentul „pământului celui bun”, de

până la o sută la unu (a făcut rod însutit), depășește și cele mai mari recolte din Țara Sfântă. În cartea Facerii (26, 12), se spune că Isaac a cules, prin binecuvântarea Domnului, „rod însutit”. În textul evanghelic însă, cifra are mai degrabă o valoare simbolică.

Explicația pildei este simplă și ne-o dă Însuși Mântuitorul Hristos. „Semănătorul” este „Fiul Omului”, iar sămânța este „Cuvântul lui Dumnezeu”. În evidență

5, 13). Adeseori, folosea în fața mulțimilor diferite parabole, susceptibile de interpretări diverse, la care adăuga: „Cine are urechi de auzit, să audă”. Toate aceste exemple aveau ca scop receptarea mesajului Evangheliei.

Pilda de astăzi ne vorbește, în esență, de patru feluri de pământ, de patru părți de sămânță și de patru randamente diferite ale seminței. O parte de sămânță, ne spune parabola, a căzut „lângă drum”. Asta nu înseamnă că semănătorul este neglijent. Este firesc ca unele semințe să cadă la semănat lângă drum, la marginea locului, și asta dacă ținem cont de faptul că, în Țara Sfântă, mai întâi se seamănă și apoi se ară. Astfel, este ușor de înțeles de ce unele semințe sunt mâncate de „păsările cerului”, dacă nu sunt alungate.

trebuie scoase rezultatele diferite ale celor patru părți de sămânță, care se datorează calității diferite a pământului. Nici semănătorul, nici sămânța nu au vreo vină pentru lipsa de roade a celor din primele trei categorii.

Cei din prima categorie sunt cei care aud cuvântul, dar înainte de a fi pătruns în minte, înainte de a coborî în inimă, vine diavolul „pasăre de pradă” și „ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva crezând, să se mântuiască” (Lc. 8, 12). Ei sunt oamenii lumești, pentru care totul trece prin simțuri, care se conduc de „înțelepciunea” exclusiv omenească. Sf. Apostol Pavel spune: „Omul firesc nu primește cele ale Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt nebunie și nu poate să le înțeleagă, fiindcă ele se judecă duhovnicește” (I Cor. 2, 14).



A doua categorie este cea a ascultătorilor impulsivi și superficiali, care evident sunt și nestatornici. Cred „cu bucurie”, dar credința nu-i ține prea mult, căci n-au prevăzut dificultățile sarcinii pe care și-au asumat-o. Se leapadă la prima prigoană și „nu merg după Iisus” (Ioan 6, 66).

A treia categorie sunt cei care primesc cuvântul, pământul este bun și ar putea fi productiv, dar și buruieni, care înăbușă sămânța. Inima lor este împărțită între dorința de a-i plăcea lui Dumnezeu și iubirea față de lume. Ei umblă „cu grija și cu bogăția și cu plăcerile vieții”, spinii care împiedică să rodească Cuvântul lui Dumnezeu în inima lor. Pentru ei, Mântuitorul are un cuvânt: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă” (Mt. 6, 33).

Vin, în sfârșit, cei care primesc Cuvântul lui Dumnezeu așa cum primește pământul cel bun sămânța. Ei sunt „cei ce, cu inimă curată și bună, aud cuvântul, îl păstrează și rodesc întru răbdare” (v. 15). Au „inimă curată și bună”, o inimă căită, curățită de patimi și aprinsă de dorul după Dumnezeu. Astfel de inimi sunt tot mai rare în vremea noastră. Dar cât sunt ele de scumpe lui Hristos și celor credincioși!

Adevărații creștini sunt oameni despre care

Psalmistul spune că „strâng” cuvântul și se bucură de el „ca cel ce a aflat comoară mare” (Ps. 118, 162). Pe ei îi îndeamnă Sf. Apostol Pavel, așa cum o făcea altădată cu ucenicul său, Timotei: „Să păzești porunca fără pată, fără vină, până la arătarea Domnului nostru Iisus Hristos” (I Tim. 6, 14). Așa a ajuns la noi, prin astfel de oameni, „fără pată” învățătura cea sfântă și mântuitoare a Domnului.

Pilda ne mai învață că nu toți suntem pământul cel bun. Sămânța cea bună a Evangheliei nu găsește întotdeauna loc bun să rodească, deoarece pentru rodire este nevoie de împreună-lucrare a omului cu Dumnezeu. Și dacă vreodată inima ne este drum sau stâncă sau mărăcini, să ne aducem aminte de cuvintele Apostolului: „Ține dreptarul cuvintelor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine, cu credința și cu iubirea care este în Hristos Domnul. Comoara cea bună ce ți s-a încredințat păzește-o cu ajutorul Sf. Duh, Care sălășluiește întru noi” (II Tim. 1, 13-14). Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a XXI-a după Rusalii, a Sf. Părinți de la Sinodul VII Ecumenic, Sf. Ev. Luca 8, 5-15, Ioan 17, 1-13, 17 octombrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Stropi din peniță

Despre lucrurile cu adevărat importante

Am văzut o înregistrare de la o oră de dirigiență, unde profesorul le-a ținut copiilor o frumoasă lecție de viață. A început să scoată din geantă lucruri și să le așeze pe catedră. A pus un borcan de compot mare și gol și apoi l-a umplut cu mingi de ping-pong, apoi i-a întrebat pe elevi dacă borcanul era gol sau plin. Clasa a răspuns la unison:

- Plin!

Atunci profesorul a scos din geantă un saculeț cu pietricele, pe care l-a golit în totalitate în borcan și a întrebat din nou:

- Și acum, cum e borcanul?

Clasa a răspuns:

- Acum e plin!

Fără să mai stea pe gânduri, dascălul a scos din geantă o pungă cu nisip și a turnat-o și pe aceasta, toată, în borcanul cu mingi și cu pietricele. Apoi, ducând degetul la gură ca semn de

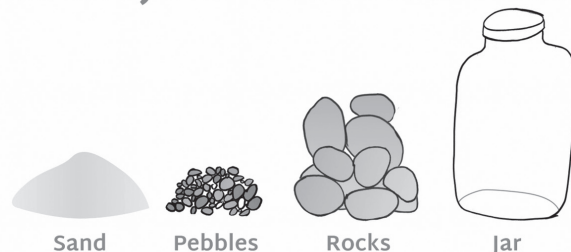
„Liniște!”, a mai scos din geantă două doze de băutură răcoritoare și desfăcându-le, le-a vărsat în borcan.

- Cred că sunteți de acord cu mine când spun că acum borcanul este plin!

Hohotele și rumoarea au umplut încăperea. După ce elevii s-au liniștit, profesorul a început să le explice experimentul.

Prioritizing Your Life:

Rocks, Pebbles and Sand



Aș dori să înțelegeți că borcanul acesta este viața omului, a fiecăruia dintre noi. Mingile de ping-pong reprezintă lucrurile importante din viața noastră: familia, soțul, copiii, sănătatea, prietenii și pasiunile pe care le avem. Dacă am pierde restul, în afara mingilor, viața noastră ar fi tot plină. Pietricelele sunt celelalte lucruri importan-

te: serviciul, casa, mașina, iar nisipul reprezintă suma lucrurilor mărunte care ne umplu viața.

Dacă am începe să umplem borcanul cu nisip, atunci, nu am mai avea loc pentru pietricele și pentru mingile de ping-pong. Deci să nu ne irosim viața cu lucrurile mărunte, pentru că ne vom lipsi de lucrurile cu adevărat importante! Să petrecem mai mult timp alături de cei apropiați, să facem mai des investigații medicale, să ne delectăm citind o carte sau făcând ceva cu pasiune: să cântăm, să dansăm, să meșterim un lucru, dar prin ceea ce facem, să punem suflet! Dacă ne stabilim prioritățile, nu ne risipim ca nisipul în vânt.

Și mai e ceva, a continuat dascălul, oricât de plină ar părea viața, întotdeauna va fi loc, pen-

tru oricare dintre noi, să bem ceva împreună cu cineva drag!

Există întotdeauna în viața noastră lucruri importante și lucruri mărunte. Prioritate ar trebui să acordăm celor cu adevărat importante. Domnul nostru Iisus Hristos ne învață cum să o facem mai ușor: Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate (cele bune) se vor adăuga vouă! (Matei VI, 33). Important este să rămânem în ceea ce este plăcut lui Dumnezeu, iar dragostea față de El revărsată prin aproapele, ne va umple viața cu lucruri bune și frumoase.

Prof. Felicia Păunescu

Sursă foto: mindfulpractices.us

Vindecarea demonizatului din Gherghesa

„Întoarce-te în casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Și a plecat, vestind în toată cetatea câte îi făcuse Iisus” (Lc. 8, 39).

În această duminică, Sf. Apostol Luca ne relatează o nouă vindecare pe care a săvârșit-o Mântuitorul. După ce ni se face o localizare a teritoriului unde avea să se săvârșească minunea, aflăm că omul demonizat e cel care venea la Hristos. Vedem că acesta, deși se afla sub stăpânirea celui rău, totuși, nu-și pierduse total voința. Însă, e foarte trist faptul că acesta „în casă nu mai locuia” (v. 27). De ce? Aceasta poate să însemne faptul că el fusese izgonit de ai săi din casă. Situația nu e mult schimbată, uneori, din păcate, nici măcar în zilele noastre.

Aici ne referim la cazurile în care bătrânii care și-au crescut copiii cu multă dragoste și suferință, ajung să fie dați afară din casele lor. E adevărat că aceștia, după aceea, urmează să locuiască într-un azil de bătrâni. Dar, oare asta merită aceștia? Aceasta să fie răsplată pe care trebuie s-o primească ei după tot ceea ce au făcut pentru copiii lor? E evident că răspunsul la acestea întrebări nu poate să fie unul afirmativ. E ușor să fim subiectivi. Dar, atât de greu ne e să ne punem în pielea altcuiva. Cărui părinte i-ar plăcea să pățească așa ceva de la propriul său copil? Cu siguranță că răspunsul la această întrebare poate să fie doar acesta: niciunui.

Mai departe, vedem cum cel care îl stăpânea pe acest om, mărturisește că Iisus e „Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt” (v. 28). La prima vedere, acest fapt pare să fie de neînțeles.

Însă, acest aspect n-ar trebui să ne surprindă în urma unei cugetări mai atente. Nici măcar cel rău nu poate să nege Adevărul absolut, deși, acesta e numit foarte sugestiv de Hristos ca fiind „tatăl minciunii” (In. 8, 44). Și atunci cum e posibil să existe oameni care să spună că Dumnezeu nu există? Răspunsul e unul foarte simplu. Acești oameni au ajuns să nege existența divinității pentru că ei înșiși, în mintea lor bolnavă, au ajuns la credința că Dumnezeu ar fi chiar ei. Din cauza mândriei lor, aceștia au ajuns să numească adevărul ca fiind minciună și invers. Însă, există și un altfel de ateism. Care să fie acesta? E vorba de cei care doar declarativ spun că Dumnezeu

există, doar că prin faptele lor, trăiesc ca și cum acesta n-ar exista. Aceștia ajung să-și închine întreaga existență doar banului. Trăiesc pentru a obține doar avere. Și când o dobândesc pe aceasta, ajung s-o cheltuiască pentru a-și recupera sănătatea pe care aceștia au pierdut-o din cauza lăcomiei lor pentru obținerea bogăției.

Mai mult decât atât, acest demon a ajuns chiar să-L roage pe Hristos să nu-l chinuie. Pare greu de crezut, la prima citire, această afirmație. Cum ar putea să se roage cel rău lui Dumnezeu? Însă, nu trebuie să fie trecut cu vederea un aspect. Cel rău L-a rugat pe Hristos doar să nu fie chinuit, nu să fie și iertat pentru tot ceea ce făcuse. Adică, acesta voia să scape nepedepsit de Dumnezeu, considerându-se nevinovat pentru tot răul pe care îl săvârșise.

Mai departe, ni se relatează și faptul că „de mulți ani îl stăpânea” (Lc. 8, 29). Acest aspect poate să fie constatat chiar și în zilele noastre. Numeroși oameni nu sunt capabili să se lase de viciile lor nici măcar după mulți ani. De ce poate să se întâmple aceasta? Pentru că aceștia, de bună voie, au binevoit să se lase sub stăpânirea celui rău. Aceștia își motivează neputința de a se scăpa de aceste obiceiuri total nesănătoase atât pentru trup, cât mai ales pentru suflet, prin faptul că așa s-au obișnuit. Se zice că orice învăț are și un dezvăț. Realitatea e însă cu totul alta în cazul acestora. Aceștia neagă că ar putea să li se întâmple ceva rău din cauza plăcerilor trecătoare care produc dureri îndelungate sau chiar veșnice dacă acestea nu sunt eliminate din viața acestora. Cum ar putea aceștia să nu mai cadă așa de ușor în aceste greșeli? Prima dată, aceștia trebuie să meargă să se spovedească în mod sincer la preotul duhovnic. După aceea, foarte important, e să renunțe cât e posibil de mult la repetarea patimii.

Lanțurile de care ne vorbește Sf. Apostol și Evanghelist Luca poate să reprezinte inclusiv poftele lumești de care oamenii se lasă cuprinși și după aceea, își dau seama că singuri nu mai pot să iasă de acolo. Însă, să nu uităm că toate „cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu putință la Dumnezeu” (18, 27). Pentru aceasta, și omul trebuie să renunțe la orgoliul său nefiresc.

Astfel, important e să reținem din cadrul acestei pericope evanghelice faptul că singuri nu putem să facem

nimic bun. În schimb, fără Dumnezeu, răul poate să ajungă să ne stăpânească foarte ușor. De aceea, Dumnezeu trebuie să fie slăvit de către fiecare dintre noi.

Oamenii, de obicei, se laudă doar cu averea lor materială, precum cei care erau supărați în Evanghelia de azi pe Hristos că Acesta le-ar fi omorât porcii. Evident

facem. În loc să-L invocăm pe Dumnezeu, înlocuim numele Acestuia prin termeni precum: „cerul”, „soarta” etc. De ce n-avem curajul să-L mărturisim pe Dumnezeu în fața lumii? Deoarece ne e teamă că lumea va râde de noi, după aceea. Se pare că vrem să fugim de fericirea cea adevărată deoarece Hristos ne-a spus clar faptul că „fericiți veți fi voi când vă vor ocări și vă vor prizoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind din pricina Mea” (5, 11). Dacă ar înțelege fiecare dintre noi cât de multe face Dumnezeu pentru noi, atunci am pricepe faptul că n-ar trebui să-L mai cerem nimic mai mult decât avem acum.

Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să-L cerem ajutorul în săvârșirea faptelor bune. Hristos ne-a mai zis și faptul că „fără Mine nu puteți face nimic” (In. 15, 5). Atât de des auzim că „eu am făcut” și atât de rar zicem că „datorită lui Dumnezeu am reușit acest lucru”. Atât de mult iubim laudele oamenilor și tot atât de greu ne e greu să spunem „Slavă Domnului pentru toate”. Dacă am putea să schimbăm acest raport,

cât de mult s-ar putea schimba viața noastră.

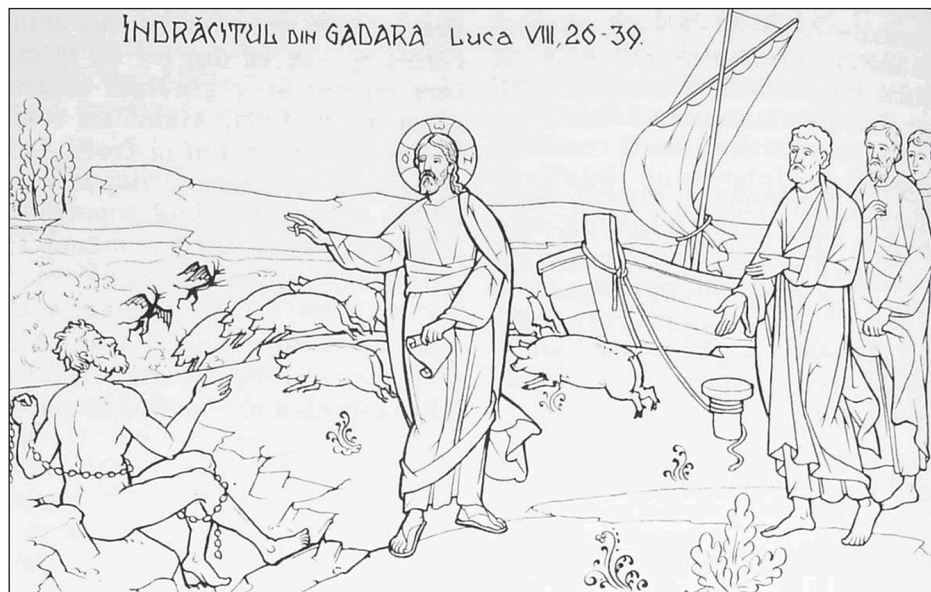
Asadar, să ne străduim să fim vestitori ai Evangheliei

lui Hristos, mărturisindu-L pe Acesta de fiecare dată, fără să ne fie teamă de ceea ce ne vor spune oamenii, după aceea. Amin.

Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu

(reflecție la Duminica a XXIII-a după Rusalii,
Sf. Ev. Luca 8, 26-39, 24 octombrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie



că această afirmație nu poate să fie adevărată. Dumnezeu e Cel Care ne dăruiește tot ceea ce avem în viața aceasta. Și mai mult decât atât, tot El e Cel Care ne dă posibilitatea de a ne mântui.

În orice clipă a vieții noastre e necesar să-L mărturisim pe Dumnezeu. Să nu uităm că Iisus ne-a spus faptul că „oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisii voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri” (Mt. 10, 32). Însă, de multe ori, ne e rușine s-o

Sf. Dimitrie, Izvorătorul de Mir

*„Mare apărător te-a aflat întru primejdii lumea,
purtătorule de chinuri...” (Tropar)*

Sfântul și marele mucenic Dimitrie Izvorătorul de Mir (Dumitru) este unul din marii sfinți mucenici, făcător de minuni și tămăduitor. Prăznuirea lui în Biserica Ortodoxă se face la 26 octombrie. Numele de „Izvorătorul de Mir” nu este o metaforă. După trecerea sa în veșnicie, din osemintele sale a izvorât mir, fenomen întâlnit frecvent la sfinții bisericii ortodoxe.

Acest mucenic vrednic de laudă, s-a născut în cetatea Solonul sau Tesalonic din nordul Greciei. Se trăgea dintr-o familie de neam ales: tatăl, guvernator al Tesalonicului și mama, o creștină deosebită. Datorită calităților sale deosebite după moartea tatălui sau a fost ales guvernator al cetății în locul aceluia.

Toate aceste onoruri nu l-au făcut pe Dimitrie să piardă din vedere lucrurile cele mai importante, și anume cele legate de mântuirea sufletului. Fiind dintru început evlavios și învățător al credinței în Iisus Hristos, își petrecea o bună parte a fiecărei zile cu învățarea și interpretarea învățăturii lui Hristos, în public și fără să se ascundă, așa încât mulți păgâni din Tesalonic și din regiune s-au convertit la creștinism, în ciuda persecuțiilor pornite de împărat împotriva creștinilor. Dragostea sfântului către

Hristos a fost insuflată de tatăl său, care avea în casa sa două icoane frumoase, cu chipul Domnului nostru Iisus Hristos și al Preacuratei Sale Maici, la care se închina el și soția sa. La aceste sfinte icoane, duceau adesea părinții pe copilul Dimitrie, încă din pruncie, ca să se închine Mântuitorului și Maicii Domnului, învățându-l să se roage și descoperindu-i taina adevăratei credințe în Hristos.

După trei sute de ani de la întruparea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, lumina credinței creștine reușise să pătrundă până la marginile îndepărtate ale imperiului roman. Ea a ajuns și în provinciile Peninsulei Balcanice și îndeosebi în Macedonia, a cărei capitală era Tesalonic, unde în anii 51 și 57 a predicat Sfântul Apostol Pavel.

În timp ce creștinismul se răspândea prinzând rădăcini adânci, la începutul veacului al IV-lea, păgânismul roman se destrăma o dată cu însuși imperiul care, între altele își măcinase puterile căutând zadarnic să mențină închinarea la idoli.

Pentru a opri răspândirea creștinismului, împărații au dat mai multe edicte de persecuție, prin care au pornit mare prigonire împotriva acelor care se lepădau de cultul idoloilor păgâni și treceau la credința Domnului și Mântuitorului Iisus.

Împăratul Dioclețian, încercând o împărțire a puterii împărătești, pentru a o întări, nu izbutește mai mult decât

să-i grăbească dezmembrarea. Cu același gând pornește el și în prigonirea Bisericii.

Zelul său pentru o cauză nedreaptă nu-i aduce alt folos decât aceea de a se număra printre ultimii prigonitori, având alături de el și pe Maximian.

Maximian fiind trimis în cetatea Tesalonicului să aplice edictele de persecuție contra creștinilor. Ajungând aici, a poruncit să fie prinși creștinii care propovăduiesc pe Iisus și nu se închină la zei.

Edictele prevedeau o serie de persecuții asupra creștinilor:

- Distrugerea locașurilor de cult
- interzicerea adunărilor creștine
- arderea cârților sfinte.

În Viețile Sfinților ni se relatează că Sfântul Dimitrie creștea în virtute și în cunoașterea legii lui Dumnezeu se nevoia mai ales în cele duhovnicești, iar poftele cele păcătoase ale trupului le biruia, curăția inimii păstra, dreptatea iubea, de nedreptate și strâmbătate se ferea. Înțelepciunea și calitățile sale militare l-au făcut pe Maximilian să îl numească Voievod al Tesalonicului, având ca poruncă păzirea cetății și uciderea creștinilor.

Ajungând conducător, a început să protejeze pe creștini și să învețe chiar el cuvântul lui Dumnezeu, fără să se teamă de împărat. Și o mare plată au avut ostenele sale, căci pe mulți închinători la zeii cei păgâni i-a câștigat pentru Evanghelia lui Hristos.

Sfântul a fost pârât împăratului și acesta a venit să se convingă în cetate. Dimitrie a fost chemat în fața lui Maximilian și a venit bucuros mărturisind pe Hristos și nemându-se nici de cei care l-au pârât, nici de împărat. Maximilian a dat poruncă să fie aruncat în temniță. Împăratului îi plăceau luptele și uciderea oamenilor, având un luptător uriaș, pe nume Lie, care omora foarte mulți oameni, bătându-se cu ei pe un podium înalt și aruncându-i în sulite.

Un creștin evlavios, Nestor, prieten al Sfântului Dimitrie, văzând suferința provocată de omul împăratului prin crimele săvârșite și veselia împăratului, vine la Sfântul Dimitrie, cerându-i binecuvântare pentru a se lupta cu Lie, „Dimitrie, împăratul se bucură foarte pentru faptele lui Lie și inima mă împinge să mă lupt cu acesta și să-l birui. Pentru aceasta, te rog binecuvântează-mă și întărește-mă ca să-l biruiesc.” Iar Sfântul, făcându-i semnul Sfintei Cruci pe frunte, i-a zis: „Du-te, căci pe Lie îl vei birui și pe Hristos îl vei mărturisi”.

Deci a ieșit Nestor din închisoare, strigând în gura mare: „Dumnezeul lui Dimitrie, ajută-mă să îl înving pe Lie”, și în adevăr, el a reușit să îl învingă pe acesta și să îl arunce în sulite. Iar împăratul, văzând că Lie a fost învins, a chemat la sine pe Nestor și l-a întrebat cu ce farmece a reușit să îl învingă pe Lie. Nestor a răspuns: „Eu, împărate, nu cu farmece l-am învins pe Lie, ci cu

puterea lui Dumnezeu, a lui Hristos cel adevărat”. Auzind aceasta, împăratul a poruncit să i se taie capul lui Nestor. Și astfel a mărturisit Nestor cu sânge de martir, pe Hristos, după cuvântul Sfântului Dimitrie.

Când însă a aflat împăratul că Sfântul Dimitrie este adevăratul pricinuitor al morții lui Lie, a poruncit să fie ucis și acesta. Și mergând ostașii în temniță au găsit pe sfânt îngenunchiat la rugăciune. Era tocmai ziua de 26 octombrie, când soldații l-au străpuns cu sulitele pe sfânt, care a primit astfel cununa muceniei pentru Hristos. Viețile Sfinților ne mai istorisesc că unii creștini au luat trupul sfântului și l-au îngropat cu mare cinste în cetate, zidind deasupra mormântului o biserică în care s-au făcut multe minuni și se da bolnavilor tămăduire. Trecând prigoanele împotriva creștinilor, un creștin evlavios cu numele Leontin a zidit o biserică mai mare peste mormântul sfântului. În timpul în care săpa la fundație, au fost găsite Sfintele Moaște din care izvora mir de mare preț, care a tămăduit pe mulți.

Învrednicit de Dumnezeu cu harul facerilor de minuni, Biserica l-a așezat în ceata luceferilor ei duhovnicești, iar evlavioșii creștini din Salonic i-au făcut sicriu în aur și argint și i-au așezat sfintele sale moaște în biserica cea mare din acest oraș, unde se află și astăzi. Biserica prăznuiește și cinstește în chip deosebit amintirea Sfântului Dimitrie. Biserica ne învață că cinstirea sfinților trebuie să însemne și urmarea vieții lor, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel: „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu, la a căror săvârșire a vieții privind să le urmați credința” (Evrei 13:7). A cinsti pe sfinți înseamnă a-i urma în credința lor în Hristos, în iubirea lor nețărmurată față de oameni și față de Hristos, în nădejdea lor neclintită că viața aceasta poate fi sfințită, în curajul și statornicia lor nebiruită cu care au luptat împotriva păcatului. Noi, cei care ne aflăm în Sfânta Biserică astăzi și cinstim pe Sfântul Dimitrie, să ne silim să-i urmăm pilda vieții lui.

Sfinte Dimitrie, roagă pe Stăpânul și Împăratul tău să ne ajute și nouă să mergem pe urmele Lui. Roagă-L, Sfinte și Mare Mucenic Dimitrie, să ne întărească și pe noi ca să propășim în virtuțile creștine ce ți-au fost atât de scumpe în această viață trecătoare și care ți-au agonisit mărirea și sfințenia vieții. Ajută-ne cu ruga ta către Cel Atotputernic, ca prin harul cel de sus să ne trăim viața creștină. Roagă-L, Sfinte Mare Mucenice, pe Stăpânul și Împăratul nostru să ne trimită tuturor duhul păcii lui, ca pacea să se înscăuneze pe pământ printre oameni și popoare, spre slava lui Hristos, Dumnezeuul nostru. Amin. La mulți ani!

Pr. Alin Constantin Nicola

(predică la 26 octombrie, Sf. Ev. Ioan 15, 17-27; 16, 1-2)

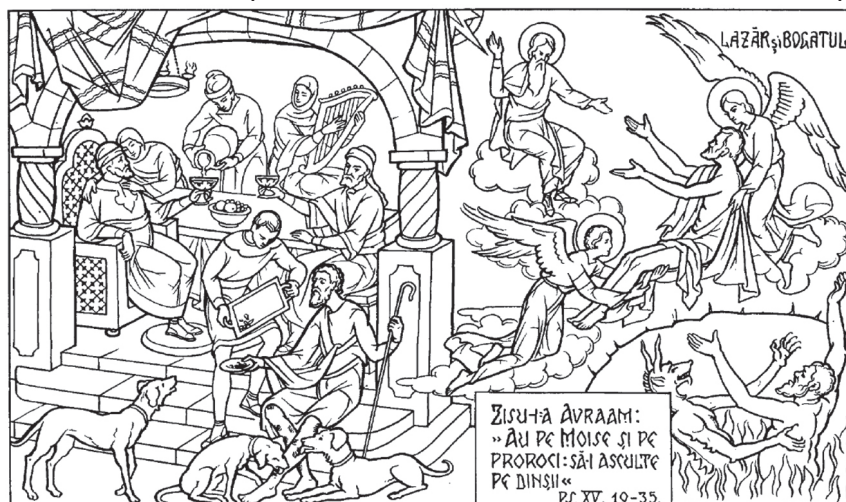
Sursă foto: doxologia.ro



Chinul bogatului nemilostiv în iad

Cu altă ocazie (Calea Ortodoxă nr. 1, noiembrie 2020), discutăm despre această parabolă, a bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr. Ne amintim că bogatul a avut o viață liniștită, iar Lazăr, una chinuită. Dar, după moarte, lucrurile s-au inversat: bogatul a ajuns în iad, iar Lazăr, în „sânul lui Avraam”, în Rai.

Cât fusese pe pământ, bogatului nu-i trecuse prin minte niciodată să vadă lipsurile și nevoile altora. În chinurile iadului, însă, el devine brusc milostiv, chiar el, mai înainte nemilostiv! Se gândește la frații săi de pe pământ și i se adresează lui Avraam cu rugămintea de a-l trimite pe Lazăr acasă la el, să încerce să-i convingă pe cei cinci frați ai săi să se pocăiască, să se îndrepte, să lase păcatul, ca să nu vină și ei tot în iad. Frumos sentiment! Într-adevăr, o frumoasă îngrijorare pentru alții, fie și doar pentru cei din familia sa, nu și pentru cineva străin. Bogatul se gândea să nu pățească și alții ca el. Un gând bun, dar venit mult prea târziu...



Avraam îi dă un răspuns dur, dar adevărat: Nu se poate, nu se mai poate! Nu se mai pot întoarce sufletele din lumea cealaltă. Cei vii n-au nevoie de morți să-i învețe cele bune, au Legea, Proorii, într-un cuvânt: Sfânta Scriptură a Vechiului Testament. Acolo, se spune tot ce trebuie să știe omul despre viața veșnică, nu mai e de spus nimic în plus. Iar Legea se reduce la două mari porunci, după cuvântul Mântuitorului: iubirea de Dumnezeu și de aproapele (Mt. 22, 37-39).

Milostenia apare și ea acolo, ca o reflectare a dragostei de semenii: „Deschide mâna ta fratelui tău, săracului și celui lipsit din pământul tău” (Deut. 15, 11), spune Moise, iar Isaia afirmă: „Frânge celui flămând pâinea ta și pe săracii cei fără acoperământ bagă-i în casa ta; dacă-l vei vedea gol, îmbracă-l, și pe rudele seminției tale să nu le treci cu vederea” (Is. 58, 7). Aceste versete vor fi reluate de Mântuitorul, când va vorbi despre Judecata Universală (Mt. 25).

Bogatul știa că frații săi nu vor asculta de Lege și Proroci. Totuși, spera că pe Lazăr întors din morți îl vor crede, că acesta îi putea constrânge prin descoperirile sale despre lumea de dincolo și despre plata păcatelor din iad. Cuvântul lui Avraam rămâne neschimbat, însă: Degeaba s-ar duce! Dacă frații bogatului nu cred în Sfânta Scriptură, chiar dacă ar învia cineva și le-ar spune ce au de făcut, tot n-ar crede.

Când eram mic și ascultam Evanghelia din această Duminică, nu înțelegeam acest cuvânt. Cum adică să învie un mort și ceilalți să nu creadă? Dar, pe măsură ce am crescut și am devenit adult, am înțeles cugetul vicelan al oamenilor necredincioși. Dacă ar fi înviat Lazăr, ceilalți ar fi crezut că el nici n-a murit, ar fi scornit o explicație din lumea aceasta, o explicație „naturală” pentru învierea sa. Câte minuni se întâmplă zilnic, câte taine ascunde universul și viața omului și noi spunem: „Trebuie să fie o explicație științifică pentru asta!”, refuzând din start minunea. Deci, Lazăr a înviat, pentru că... n-a murit de tot! Cine știe...

Ironia este că Însuși Mântuitorul va învia pe un Lazăr real, fratele Martei și Maria, care mirosea, deoarece era mort de patru zile și intrase în putrefacție! Deci o înviere fără drept la replică! Și oare s-a schimbat ceva în viața celor care au văzut minunea? Da, pe moment, L-au aclamat pe Domnul ca pe un Împărat, la Intrarea Sa în Ierusalim. Apoi, aceeași mulțime, la câteva zile, a strigat lui Pilat: „Răstignește-L, răstignește-L!”, deși El făcuse minunea.

Evangheliile nu ne mai spun aproape nimic de acel Lazăr din Betania, decât că iudeii voiau să-l omoare și pe el. Din Tradiție, aflăm că Sf. Lazăr ajunge în Cipru și devine primul episcop al Bisericii de acolo, hirotonit de Pavel și Barnaba. Mai târziu, moaștele sale sunt aduse la Constantinopol (Istanbulul de astăzi) de Leon cel Înțelept (886-912). Facem pomenirea lui în Sâmbăta Floriilor și pe 17 octombrie.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să credem într-o minune atunci când o vedem, să nu ne îndoim de puterea nemărginită a lui Dumnezeu, Care poate face totul și să ne lăsăm cu încredere în voia Lui! Amin.

Prof. Mihai-Ionuț Coană
(reflecție la Duminica a XXII-a după Rusalii,
Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr,
Sf. Ev. Luca 16, 19-31, 31 octombrie)
Sursă foto: Sf. Evanghelie